

VALMIERAS KĪMĪKIS

VALMIERAS STIKLA ŠKIEDRAS RŪPNĪCAS PARTIJAS KOMITEJAS,
ADMINISTRĀCIJAS, ARODKOMITEJAS UN KOMJAUNĀTNES KOMITEJAS ORGANS

Laikraksts iznāk
kops 1978. gada 25. oktobra

ČETURDĪEN
1988. gada 2. jūlija

Nr. 26 (44)
Cena 1 kap.

Vai perspektīvs ir perspektīvais plāns?

Kā jau agrāk tika ziņots, stikla šķiedras ražošanas cehs sācis īstenot perspektīvo attīstības plānu 1988.—90. gadam.

Mūsu korespondents tikās ar elektrokrāšņu nodaļas priekšnieci ELZU PAKALNI un palūdza pastāstīt par to, kā tiek pildīti uzdevumi.

— Perspektīvajā plānā noteikti atbilstošu pasākumu izpildes termiņi, noteikti atbildīgjie. Vai šie termiņi tiek ievēroti, un, ja nē, kādēļ?

— Būtu ļoti labi, pat ideāli, vienmēr visu izpildīt termiņā. Bet noteikti termiņi tiek aizvien pārcelti tālāk un tālāk nākotnē. Un arī iemesli tam ir. Ko vispār nozīmē plāns? Turu to rokās. Tas ir papīrs. Paskatieties, cik daudz te visa kā sarakstīti! Desmit lapušu, pie kam katrā gandrīz tikpat daudz punktu. Vai to var uzskatīt par normālu parādību? Es varu parādīt līdzīgu plānu, kas sastādīts 1982. gadā. No tā gandrīz visi punkti «pariekšus» uz jūno. Es jau esmu runājis gan darba kolektīva konferencē, gan partijas komitejas sēdē par to, ka ražošanas plāns mūsu ceham ir nerēķins. Un, pateicoties tikai šim ceha sociālas attīstības perspektīvajam plānam, ražošanas plāns izpildīts netiks. To var izpildīt darba rokas, tas ir, reāli dzīvi cilvēki. Par to runāju vairākus, vadoties no mūsu reālā stāvokļa. Ja jārunā konkrēti par perspektīvas attīstības plānu un tā atbilstošiem punktiem, tad mans viedoklis ir šāds: perspektīvajam plānam jābūt virzītam uz pastāvīgu ražošanas pieaugumu, tās pilnveidošanu, vecās iekārtas nomaiņu un tās pastāvīgu pilnveidošanu, tiesībām izvēlēties labāko variantu. Lūk, tad patiešām to varētu saukt par perspektīvo plānu. Bet mūsu perspektīvais plāns pamatā «izsvaidīts» pa sīkumiem, kurus vajadzēja jau risināt pašā ražošanas organizācijas sākuma stadijā, bet, ņemot vērā to, ka darba roku pastāvīgi trūkst, ka mūsu tehnikā bāze ir ļoti vāja, mēs esam spiesti atsevišķos jautājumos miņāties uz vietas, atmetot malā visu, kas tieši neatbilst uz plāna izpildi. Tas ir, mēs strādājam nesamērīgi daudz.

Cik ilgi tas tā turpināsies? Par kādu gan perspektīvo attīstību var runāt, ja līdz pat šim laikam visa mūsu nozare nevar piedāvāt uzņēmumiem jaunus modernus agregātus, jaunās iekārtas stikla šķiedras ražošanai?

— Bet ko jums tomēr izdodas izdarīt?

— Kaut ko jau jā. Nemsim, piemēram, jautājumu par organizācijas uzlabošanu un darba apmaksu ar mērķi paaugstināt ražīgumu. Uz kāda rēķina mēs gadiem šo ražīgumu paaugstināt? Ieviešam ražīgākus stikla kausēšanas traukus, operatori apkalpo paaugstinātas zonas, arī vēl uz virsstundu darba rēķina. Un tikai, jāteic, ka maiņu kolektīvos strādnieku skaits nav vienāds. Kolektīvi, kas strādā pastāvīgā sasprindzinājumā, jau ir pielāgojušies, un praktiski katrs

speciālista viedoklis

cilvēks tadā kolektīvā var apkalpot paplašinātu zonu. Tāda mums ir pirmā maiņa. Bet tie kolektīvi, kas labāk apgādāti ar kadriem, ne vienmēr sekmīgi spēj tikt galā ar paaugstinātu slodzi tai laikā, kad darba biedri nav ieradusies, un tad krāsniņš atslēdz. Kadru trūkums mums asi izjūtam jau ilgu gadu. Ik mēnesi pieņemam darbā ap desmit cilvēku, un tikpat daudz dažādu iemeslu dēļ no darba atbrīvojam. Bet maiņā operatori pieņemšana darba krāsi samazinājas. Strādāt pie paplašinātām zonām cilvēkus var ierestēt tikai materiāli, to rāda pieredze. Patlaban esam ieviesuši apmaksas koeficientu 1. Papildus pie izstrādes operatoram maksājumu rubli par ceturtnās krāsni apkalpošanu un 50 kapeikas par piekto, sesto. Tādā veidā stimulējam darbu. Parasti papildus

krāsniņš apkalpot uzņemas tie, kuri teicami tiek galā ar savu pastāvīgo slodzi. Bez tam jaunajiem strādniekiem, kuru stāžs mazāks par gadu, pie 90 procentigās normas izpildes arī maksājam prēmiju, tas ir, viņiem vēl paliek noteikta rezerve, rodas, es domāju, arī stimulē. Katram maiņas kolektīvam nosaka mēneša plānu, no kura izpildes atkarīga operatoru prēmijas. Ja maiņa plānu neizpilda, 20% no prēmialās piemaksas tiek atskaitīti. Arī tas stimulē plāna izpildi, pie kam tāds rādītājs ieviests pagājušajā gadā, un domāju, ka, tikai pateicoties tam, mēs tikām galā ar pagājušā gada plānu izpildi.

Bez tam cenšamies ātrāk veikt agregātu remontu, lai samazinātu dīkstāves, organizējam darbu divās maiņās. Tas tāpat ietekmē darba ražīgumu, plāna izpildi.

Visi pārējie perspektīvas attīstības plāna punkti virzīti uz darba apstākļu uzlabošanu, kā arī sociālo problēmu atrisināšanu. Un ar tiem nav tik vienkārši. Piemēram, gardarbē sienas nākas pārkrāsot jau trešo reizi — nezin kādēļ krāsa neturas. Tāds, liekas, sikums vien ir, bet kopējo dienu bremzē.

Ir arī tādi jautājumi, kas jārisina gadiem ilgi. Piemēram, jautājums par strādnieku izmantošanu rūpnīcā, ko AKK nosūtījuši uz viengliedriem darbiem. Par to labi būtu parvaldīt direktora palīgam kadru jautājumus Ivaram Lācim.

— Jus devāt studinājumu par to, ka vajadzīgs cilvēks maiņas priekšnieka amatam. Vai izmaiņas ir?

— Nav. Pagaidām vēl nēviens nav pieticis. Jau otro mēnesi ceturtnajā maiņā ar maiņas priekšnieka un tehnoloģa pienākumiem jāietiek galā vienam cilvēkam. Domāju, tas saistīts ar vidējā posma vajadzību darba grūtībām. Liela atbildība, augstas prasības, nepieciešamas zināšanas un pieredze. Bet ceru, ka galu galā atradīsies cilvēks, kurš meģinās strādāt šai amatā. Laiks rādīs.

Pierakstīja
VALENTINA MUCIŅA

Paldies par darbu!

No stikla šķiedras ražošanas ceha mums ziņo: personisko piecgades plāna uzdevumu izpildītāji vēl pieci cilvēki. Tie ir: operatori Aleksejs Gordijenko, Mihails Ragozins, spoleitājas Valentīna Zavalova, Velta Logina, Gaļina Draņņikova.

Partijas dzīve

Nešauboties ticēt

Par darba disciplīnas un sabiedriskās kārtības stāvokli cehā notika saruna atklātajā partijas sapulcē.

Ar ziņojumu uzstājās ceha priekšnieks komunisti ANDREJS GRASIS. Debatēs izskanēja daudz pārmetumu meistara palīgu, remonta atslēdznieku, elektrīku adresē, kā arī lika doti konkrēti priekšlikumi operatoru darba uzlabošanai, ievēdot režīmā krāsniņš pēc remonta.

Sapulcē bija jūtama komunistu neticība saviem spēkiem, tam, ka viņi spēj mainīt lietas gaitu, to ietekmēt. Vēl parādās arī centrālisms partijas organizācijas vadīšanā. Uzdevums numur viens, mums, ceha komunistiem, — paaugstināt partijas organizācijas autoritāti: būt prasīgiem pirmām kārtām pret sevi, tikt vaļā no esošajiem trūkumiem, ar atbildības sajūtu izturēties pret pieņemta-

jiem lēmumiem. Tad lieta iekustēsies no patreizējā sastingumpunkta.

Patikami, ka nav vienaldzīgi pret partijas organizācijas darbu arī bezparteijskie strādājošie. Sapulcē darba aktīvi piedalījās ceha nodaļu priekšnieces ELZA PAKALNE un ARIJA PENCE. Ar savu atliekmi pret uzticēto pienākumu viņas ir ne tikai paraugs bezparteijskajiem, bet arī komunistiem. Ierestētību par partijas organizācijas darbu sapulcē izrādīja elektrokrāšņu nodaļas tehnoloģe Velta KANTANE, ceha priekšnieka vietnieks MIHAILS KLAPENKOVs un citi.

Visu ceha strādājošo ciešā sadarbībā lietai jāvirzās uz priekšu no sastinguma uz labo pusi. Bet tam nepieciešama cieša ticība!

GAĻINA ILLARIONOVA,
partijas 2. ceha organizācijas sekretāre

Gods un slava atbilstoši darbam!

Maijs ir viņas mēnesis

Zied ķirši, ābeles, ceriņi, kastaņas, zied visa pasaule. Tas ir maijs — ziedu mēnesis. Zied arī cilvēks. Iedz savu balto kastaņu sveci, iet ziedēšanai līdz.

Dzimuši maijā, savu kopējo dzīves ceļu sākuši maijā. Maijs ir Krasnojorova ģimenes mēnesis Nina (attēlā) — 5. maiņas operatore, Anatolijs — šīs pašas maiņas meistara palīgs. Pirms 24 gadiem Nina ienāk rūpnīcā. Vēlāk «atvilina» arī vīru uz rūpnīcu.

«Te man ir viss, iegūts ar darbu,» smaidot saka Nina. Darbs pāņem savu lauvu tiesu. Ninas aprūpe virstipa zona — 4 elektrokrāsni. Ja vajag aizstāt saslimušo darba biedru, viņa bez liekiem vārdiem apkalpo 5 elektrokrāsni.

«Klusa, satīcīga, redzosa un saprotosa» — tā raksturo Ninu darbā. Nina ir viena no Anatolija Krasnojorova komplekta operatoriem, viena no maiņas un ceha pamatīguma stūrakmeņiem, ir atzīmēta kolektīva cieņa, ir uzvaras sociālistiskās sacensības. Ir lepnums par maiņas panākumiem, un ir arī bēda par kolektīva neveiksmēm.

Ar pateicību Nina atceras savu skolotāju Dzidru Pauzēri.

«Un kādi bija pirmie stikla kausēšanas trauku zemlīneru dzesinātāji! Pirmais tos elektrokrāsniņ «pielaiķoja» Atis Pencis,» — atmiņās dalās Nina. Ta ir rūpnīcas ceha vesture. Nīnai ir ko atcerēties, ir ko pastāstīt.

Nīnas bijušie maceļi — operatori — strādā tepat blakus: Aleksandrs Mihailovs, Juris Soroka, Tamāra Piskunova, Vera Ragozina. Ar Anatoliju Krasnojorovu operatoru darba ābeci apguva Nīnas vādība.

Nīna ir bagāta. Zināšanu purā trīs valodas: dzimtā — baltkrievu,

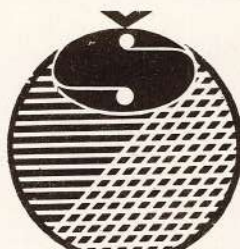

krievu un latviešu. «Man patīk runāt latviski. Arī mazbērniem mācu šo valodu. Citādi nemaz nevar!» — teic Nīna.

Divi dēli. Vecākais — Zēna — izaudis tautās. Pastnieks nes vestules ar trīsstūra zīmogu. Tas ir ļoti dārgas, gaidītas: mātes sirds dienu un nakti ir nomoda par jaunāko dēlu Sašu, kurš dien Padomju Armijas rindās.

Lielākā laime — pasaules Miers. Krasnojorovu ģimene strādā, un dzina mazbērnu, kopj zemi. Cilvēks un ābeles zied. Zied Nīnas matos iebīris ābeļzieds. Sogad maijā Nīnai bija lielā dzīves jubileja: Maiņas kolektīvs vēl daudz baltu dienu, melnas — nevienas.

ANITAS MARTINSONES teksts un foto

«Rudzu kūļi...»

1963. gada jūlijā ekspluatācijā nodeva elektrokrāšņu cehu, bet gada beigās stikla caurulīšu un šītas sagatavošanas cehu. Lūk, ko par šo produkciju, ko rūpnīca ražoja samērā neilgu laiku, 1964. ga-

ros gabalos. Tos iesaiņo apmēram rudzu kūļiņa resnuma saiņos un produkcija gatava nosūtīšanai patērētājiem.

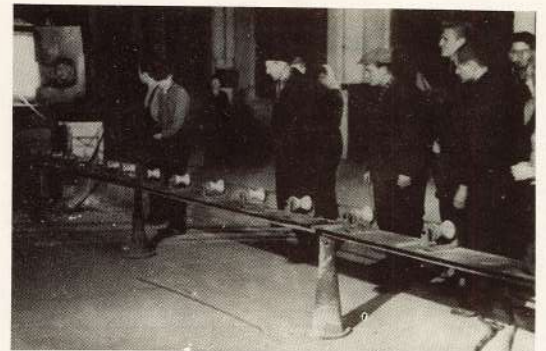
— Jā, — smaidīdams saka stikla caurulīšu ceha vadītājs komjaunie-

nis Aldis Zeibots. — Senāk teica, ka lielgabala stobru izgatavojot šādi: ieliekot vidū caurumu, aplētot apkārt ieraudu, un stobrs gatavs. Mēs stikla caurulei ar īpašas ierīces palīdzību vidū ieliekam gaisu un aptiek apkārt stiklu.

Taču šis process nav nemaz tik vienkāršs. Gan stikla kausētājiem Kārlim Bukumam, Valdim Zolmanim, Sergejam Petrovam un Imanam Liepiņam, gan maiņas operatoriem, kas uzrauga līnijas ierīces, darba pilnas rokas. Viņi visi jauni speciālisti, kas gan dažus mēnešus pabijuši praksē Kļīnā un Čudovā, taču istu rādījumu vēl nav ieguvuši...

... Puiši cenšas. Nav jau tā, lai vidū būtu tikai tukšs. Nē, caurulītes sienīgām jābūt noteiktai, visur vienādā biezumā. Bet te dažreiz vidū gaisa tiek ievadīts par daudz. Rodas brāķis.

Ceham jau šogad jāsarāžo 1500 tonnu augstas kvalitātes caurulīšu. (Nobeigums 2. lpp.)

... Nāk stikla caurulītes!

Foto no G. LAKUCA personiskā arhīva

Mūsu visu interesēs

Aizskanējuši profesijas svētki — Ķīmiķu diena. Četri mūsu kolektīvi saņēma saņemamo pirmredzēju. Goda rakstus saņēma pirmredzēji Aina Petrova, Leonīds Vavenko un ģiti darba darītāji. Tradicionāli šajos svētkos sveicam tos, kuri rūpniecībā nostrādājuši 10 gadus. Šogad darba veterānu nozīmētās un apliecinības saņēma 118 strādnieki un kalpotāji. Pēdējos gados 10, 20 un šogad arī 25 gadus nostrādājušo skaits nav mazāks par simtu. Tas brīdina, ka rūpniecība strauji noveco, ka steidzīgi jādomā par strādnieku un inženierzinātniskā personāla jauno paaugli, ka kadru sagatavošanas darbam jāveikta maksimāla uzmanība. Loti patīkami, ka svētku uzrunu, lietišķu un satūrgu, pirmoreiz teica rūpniecības galvenais tehnoloģis Mārtiņš Tomsons.

darba veterānu nozīmētām, vai arī šī profesija un kolektīvs ir tikai tramplīns uz isto vienīgo darba vietu?

Svētkos piedalījās un klātesošos sveica Naftas un naftas ķīmiskās rūpniecības strādnieku arodbiedrības — republikāniskās komitejas priekšsēdētāja Baiba Zaičenoka un LKP Valmieras rajona sekretārs Mečeslavs Grohovskis.

Ipašu pateicību izpelnījās folkloras ansamblis «Daina», kas glāba sarīkojumu, jo iepriekšējā diena Stučkas kultūras nams atteica koncertu, mērinot ar vārdiem, ka samaksāto naudu par koncertu pārskaitīs mums atpakaļ. Koncerteja arī Valmieras kultūras nama estrādes grupa «Kvelde», kuras priekšnesums bija pazājs un muzikāli neizstrādāts. Kultūras komisija izsaka pateicību 2. ceha vadībai un strādniekiem par atbalstu svētku organizēšanā.

Daudz domu apmaiņu un kritisku piezīmju savstarpējās sarunās tika dzirdēts pēc svētkiem par pasniegtajiem suvenīriem, ko atsaucīgi izgatavoja Vaidavas keramikas cehs. Kultūrgu piebilde: ir pēdējais laiks socialistiskās sabiedrības pārvērtēšanai izņemot tendenci un vēlēšanos pēc iespējas vairāk grābt no kopejas kases.

MĀRA KĒLDERE, kultūras darba organizatore

Ar pilsētas izpildkomitejas lēmumu noteikts, ka vienā no rūpniecības bērnu daržiem jārod iespēja tuvākā laikā izveidot sanatorijas tipa bērnu darža grupas. Tas domāts bērniem, kuri bieži slimo ar saaukstēšanās slimībām. Ierosme visnotaļ aktuāla un apsvēicama, tikai šis jautājums tiek risināts pārāk ilgi (jau kopš 1983. gada).

Stāsta rajona galvenā pediatre Jūta Karpova:

— Mūsu rīcībā ir tikai Gorkijas pilsētas pieredze, un mūsu republikā pirmie, kas nodibināja šāda veida grupas, ir Ogres trikotāžas kombināta bērnu darža darbinieki. Bet jau zināms, ka tas ir efektīvas, dod lielu ekonomisko efektu arī ražošanai, jo mamiņām tik bieži vaļrs nav jāizmanto slimības lapas bērnu kopsēnāi, kā arī neapmaksātie atvaļinājumi — bērni ir veselīgi un mamiņas var strādāt. Tā saucamās sanatorijas grupās bērnu skaits ir ierobežots. Pamatā notiek visas tas pašas nodarbošanās, bet vēl papildus ar bērniem nodarbojas medmāsa. Tas nozīmē, ka rūpniecībā jāatrod iespēja bērnu daržiem piešķirt papildus štata vietu šai darbiniecei. Tāpat nepieciešams otra sporta zāle, lai sanatorijas grupas audzēkņi varētu nodarboties ar fizisko kultūru, saņemot dažādas norūdināšanas procedūras, fizikālo terapiju un masāžas. Kāds stāvoklis ir patlaban? Bērnu dienu plāns daržiem tiek aizvien paaugstināts, tagad vienā grupā jāuzņem

30 bērnu. Ir augsta saslimstība. Ja uzņemums ātrāk risinātu šo jautājumu, ieguverti būtu visi — arī no mamiņu puses būtu lielāka atdevē darbam.

Sarunājas INESE VINKLERE

Un kā domājat Jūs?

Tālāk no rūpniecības žoga!

Daugavpils HES, Rīgas metro, arī citu celtniecības projektu apspriešana pierādījusi, ka šodien ekonomiskās un jo īpaši sociālās attīstības projektus nevar kalcināt tikai projektētāju darbināks un priekšnieku kabinetos.

Līdzīgi arī valmierieši nevar vienaldzīgi noraudzīties uz to, kas top vai taps pilsētā. Līdzšinējās apspriešanas gan notikušas ļoti vēlu — tad, kad kaut ko mainīt kļūst grūti. Gribru izteikt savas domas par vēl neuzsāktu objektu — rūpniecības saiekamās sporta zāles celtniecību. Esmu dzirdējis, ka šāda sporta zāle tiek projektēta blakus rūpniecības teritorijai. Vēlos izteikt savu gandarījumu par to, ka rūpniecības administrācija atbalsta sporta un fiziskās kultūras kustību, ka meklē un atrod iespējas rūpniecības sporta bāzes attīstībai un ļoti gaidītās zāles celtniecībai. Par to mēs, visi sporta draugi, teiksim paldies administrācijai, bet mani uztrauc jaunās sporta zāles atrašanās vieta — domāju, tā nav pietiekami izvērtēta. Uzskatu, ka vajadzētu uzklaustīt gan rūpniecības strādājošo, gan citu Valmieras fizikultūriešu viedokļus, lai pārliecinātos, vai ir lietderīgi izvietot jauno zāli blakus rūpniecības žogam.

Kopš 1972. gada esmu rūpniecības fizikolektīva loceklis, esmu pārstāvējis rūpniecību gan republikas, gan Visvairības mēroga sacensībās, bet tagad trenēju jaunos airēšanas slalomistus. Visus šos gadus gan pats, gan mūsu sekcijas audzēkņi esam izmantojuši Valmieras pilsētas sporta bāzes: 4. vidusskolas peldbaseinu, vieglatlētikas halli,

bērnu un jaunatnes sporta skolas zāli Vidusparkā, 36. PTV zāli. Esam pierādījuši, ka pilsētas sporta bāzes tiek ielaisti visi organizētie sportisti, tur nepastāv nekādas resoru barjeras. Sporta zāles ziemeļi ir ļoti noslogotas, bet pēc iespējas tajās netika ierobežotas rūpniecības airēšanas slalomistu nodarbošanās.

Domāju, ka arī jauncelamā rūpniecības sporta zāle paredzēta ne tikai rūpniecības strādājošajiem, bet daudz plašākam Valmieras sporta aktīvam, tai skaitā strādājošo ģimenes locekļiem. Rodas jautājums, vai mums būs izdevīgi apmeklēt šo sporta zāli, ja tā atradīsies tik tālu no rūpniecības strādājošo mājām (lasi — no to skolēnu mājām, kuri apmeklē sekciju)? No šī piemēra varētu secināt, ka mēs esam ieinteresēti, lai jaunās sporta kompleksa atrodas tuvāk dzīvojamam kvartālam. Tas varētu atrasties, piemēram, stāv vanšu tiltu un Patku priekšmet (Revolūcijas ielas dzīvojamā masīva tuvumā) vai blakus vārdzirdīgo bērnu internātskolai (devīngatavu bērnu tuvumā). Vairums mūsu pilsētas sporta treneru atbalsta ideju izraudzīt rūpniecības jaunās sporta zāles celtniecības vietu tuvāk dzīvojamajai zonai. Tad zāle noteikti tiks efektīvāk izmantota, kas pašfinansēšanās apstākļos, domāju, nebūs mazsvarīgi. Gan rīta stundas, gan dienas vidū, kad zāle no saimnieku puses būs tā saucamie «logi», šeit varēs organizēt skolēnu, fiziskās kultūras un sporta rajona apvienības un citu uzņēmumu fizikultūriešu nodarbošanās. Tikpat svarīgs būtu arī fakts, ka sporta zāle atrastos nevis

pilsētas rūpnieciskajā (tas ir: pie-sārņotajā), bet gan dzīvojamā zonā. Kā fizikultūrieši ziema, cik neveeselīgi ir pēc treniņa ziemas laikā ilgi stāvēt pieturā un gaidīt autobusus, kas nemaz tik bieži no rūpniecības uz pilsētu nekursē. Ja kādreiz pie zāles taps arī peldbaseins, visi tā apmeklētāji vēlēšies, lai tas atrastos tuvāk mājai, jo pēc peldes, īpaši aukstā laikā, nikt autobusu pieturā nevēlas neviens.

Mums zināms, ka nemaz tik vēlami nav treniņu sakt tūlīt pēc darba dienas — vajadzīga vismaz neliela atpūta. Tādēļ pat rūpniecības strādājošie pēc darba laika beigām dosies nevis uz sporta zāli, bet gan mājup (tērējot vidēji 40 minūtes), tur sagatavos sporta somu un atkal 40 minūtes, lai... atgrieztos pie rūpniecības.

Kam tad ir izdevīgi, ka sporta zāle atradīsies nevis dzīvojamā zonā, bet pie rūpniecības? Domāju, ka ne jau fizikultūriešiem, Varbūt iegūst rajona vai pilsētas arhitekts (tipveida saiekamā celtnē — ārpus centra), varbūt pilsētas izpildkomiteja (nav jāpiespīr centra deificāts apbūves gabals), varbūt zāles celtnieki (vienkārsāk izbūvēt pazemes tiltus)? Nepiekritu, ka šie būtu pietiekami nopietni iemesli, lai atlaistotu sporta kompleksa celtniecību blakus rūpniecības žogam. Ceru, ka tā domā arī ne mazums citu rūpniecības strādājošo un fizikultūriešu, un mūsu kopīgā nostāja tad atvieglinātu rūpniecības administrācijai izcīnīt apbūves gabalu šīs sporta bāzes celtniecībai pilsētas dzīvojamā zonā.

LIGONIS BECERS, rūpniecības fizikolektīva biedrs

Kad smaržo zeme...

Attēlā: kopā ar jauniešiem — veterāns Tālvāldis Podnieks.

(Sākums 19. maija laikrakstā.) Alūksnes Brāļu kapos mūs sagaida jauks pārsteigums — 1. vidusskolas pūteju orķestris.

Alūksnes skolā atkal savu štatu uzskāra pārskreijena vadītājs, DOSAAF rūpniecības komitejas priekšsēdētājs Imants Jerkins, to turpināja kadru sagatavošanas inženieris Gunta Vintere un 36. PTV meistare Gaida Kļava. Tomēr interesantākās par stāstījumiem alūksniešiem likās mūsu kinoamatieru uzņemtais filmas «Aleksandra Klapina vadītais diskovakars Jāatzīmē gan, ka visatsaucīgākie klausītāji bija tieši Stamerienas atstogadīgās skolas skolēni un skolotāji (pat skriešus, cauri lietiem). Mūs izvadīja pa piemiņas vietām). Viņiem par visu bija vislielākā interese.

Tā sākās atpakaļceļš caur Valgu mājup. Skrējēji nepiemirs nolikt ziedus arī pie slavenā solotāja Adolfa Liepaskalna piemiņas akmens. Viņa gaitas sākušās Alsviķu pusē.

Sodien saulīte rotājas atkal. Skrējēju sejas mazliet iedeģušas. Tās pavaiļgāks pusdienas laiks. Tad arī pavārs Laimonis Irmejs par pasmaidīt un izteikt pa jautrai zobgālbai, kas pārvaršas smieklu šāli. Te labs palīgs ir arī šoferis Gunārs Rāvis, kurš var atpūsties. Jo diez kas nav, tikko tu esi uzņēmies ātrumu, kad jau liek autobusam apstāties. Tā nu ir: nevaljas brīžos skrien pa pāris kilometriem, lai ātrāk tiek uz priekšu. Tomēr šī ir tā diena, kad vēl var iedzīt pēdējos kilometrus! To arī visi cenšas darīt.

Valkā uzcelts jauns piemiņnieks kritušajiem varoņiem. Arī šeit nogulst mūsu vestie ziedi.

Pēdējā nakts Valgas viesnīcā un ceļš mājup. Jāatzīmē, ka visvairāk

kilometru savākušās Aelita Vilensone, Pārsla Bebre. Vairākkārtējam pārskreijena dalībniecēm cieši līdzās turas Sanita Konrade. Izvirgākie puši: Gvido Krumholcs, Juris Gagarins. Tomēr neviena nepārsēps paliek laureāts Aivars Levis, viņa kontā kilometri sniedz otrajā simtā! Marsruta kopgarums bija apmēram 300 kilometru, bet kopēji veikto kilometru skaits locekļiņas astotajā simtā.

Un, lūk, pēdējie kilometri, pēdējie metri... Valmieras Brāļu kapī... Ziedu skausti, metronoma sirdspuksts pārņemti... Un kā samaksāsim mēs par visu? «Es samaksāšu ar mīlestību par tevu zemi, par mežu zemi...» (Skaidrīte Kaldupe). I. PAZĀRE

IEKLAUSĪSĪMIES!

«Rudzu kūļi...»

Veldzē' klusums un miers

(Sākums 1. lpp.) Un tā, lūk, stikla šķiedrai pievienojusies jauna produkcija — stikla caurulītes. Tās jau saņemusi patērētāji — gan tepat mūsu republikas galvaspilsētā Rīgā, gan Igaunijā, Lietuvā un Ukrainā...

ciņļ! Pēc tā arī tiecas jaunā ceha kolektīvs.» Jau ar pirmajiem gadiem paplašinājās un nostiprinājās sadarbība ar citu republiku kolektīviem. Ja pirmos operatoru un spēlētāju kadrus apmācīt palīdzēja poļočeki, tad stikla kausētājus — krievu strādnieki Čudovā un Kļinā. Un arī produkciju sāka sūtīt uz vairākām republikām.

Publikāciju sagatavoja HERMANIS HERCBERGS

Dienas lielāko daļu mēs pavadam rūpniecā, samērā saspringtos un trokšņainos apstākļos. Dažās ražotnēs izmanto pat individuālos dzirdes aizsardzības līdzekļus.

Darbdienā vakarus un brīvdienās daudzi rūpniecības strādājošie pavada personiskajos daržos, lai atpūstos un noņemtu sasprindzinājumu, ieklausoties dabas skaņās: koku šalkšanā un putnu balsīs.

Diemžēl, dažreiz šo mieru traucē pārāk skaļa estrādes dziedoņu un dažādu

rokrupu koncertu atskanošana. Šos koncertus ir spiesti klausīties visi tuvmā esošo mazzārlņu aprūpētāji.

Būsim uzmanīgi viens pret otru un vismaz atpūtas brīžos neraucēsim eits cilti. Koncertus var noklausīties koncertzālēs, brīvdabas estrādēs, un ja ļoti nepieciešams, arī daržos, tikai izmantojot individuālos klausīšanās līdzekļus (ausiņas). Patīkami atpūst!

VOLDEMĀRS DUDELIS, dārzkopis amatieris

UZMANĪBU!

Konkurss par materiālu vākšanu (sagaidot rūpniecības jubileju) pagarināts līdz 1. jūlijam.

Atkal jauns pakalpojumu veids: ar 6. jūnijā sāks kursēt autobuss no darzkopības kooperatīviem pa maršrutiem «Kļi» — Valmierā (atīešanas laiks pulksten 22), biļetes cena 55 kap., un «Gauja» — Valmierā (atīešanas laiks pulksten 22.45), biļetes cena 30 kap. Bērniem līdz 10 gadiem biļetes nav jāiegādājas.

Redaktore V. LEJSTRAUTA

Laikraksts iznāk reizi nedēļā — ceturtdienās, latviešu un krievu valodā. Redakcijas adrese: pasta indekss 228600, Valmierā, A. Upīša ielā 7, 0,5 uzsk. izspiedloksne, ofseta tehnika. Tirāža 800 eks. Iespējamā: Valmieras tipogrāfija «Liesma», pasta indekss 228600, Valmierā, A. Upīša ielā 7, 0,5 uzsk. izspiedloksne, ofseta tehnika. Tirāža 800 eks. «Валмиерский химик» («Валмиерс химикс») — издание латиницей, комитетом комсомола, заводского комитета и администрации Валмиерского завода стекловолокна, выходит один раз в неделю по четвергам, на русском и латинском языках. Адрес редакции: 228600, г. Валмиера, ул. А. Упитя, 7. Обфсетная печать, 0,5 усл. п. л. Тираж 800 экз. На латинском языке. Типография «Лесма», 228600, г. Валмиера, ул. А. Упитя, 7. Обфсетная печать, 0,5 усл. п. л. Тираж 800 экз. На латинском языке.